

faa med den Sjæl, ja, med den nye Mand, der er indaadnet i Folket, fra den Stund af, da der gaves os den Forfatning, vi nu have faaet som en fri Gave af en uindskrænket Konge, efter Overlæg med Folket, og som Folket har modtaget, — saaledes gaaer det, naar man vil adffille denne Sjæl fra dens Legeme, som er den af Ven og Fiende anerkjendte Bestemmelse af, hvor Rigets Grændser staae, hvor Maalet er for Statshøiheden, hvad det er for et Omraade, inden hvilket dette enkelte bestemte Folks Lov under Gud alene skal være den raadende og den herskende. Jeg tænker, at det er paa Tiden, at vi besinde os paa, at det er en Drøm at mene, at Grundloven, Danmarks Riges Grundlov, kan bestaae, naar en Deel af det danske Rige faaer en anden Forfatning, en idetmindste efter sin historiske Udvikling derimod fiendtlig Forfatning, en Forfatning, under hvilken Monarchiet haandgribeligen sønderrives i to Dele, saaledes at enhver Bestemmelse i Grundloven, fra den første til den sidste, — om den end staaer urørt i Bogstaven, hemmelig er gjort ugyldig og afmægtig derved, at der er en Deel af dette samme Danmarks Rige, i hvilket der skal regjeres ikke blot paa en anden Maade, men paa en saadan Maade, der staaer ligefrem i Strid mod og har været Værer af Striden imod Samfundet med Danmark og imod den Udvikling, det danske Folk begjærer. Jeg tænker, det er paa Tiden, at Rigsdagen seer op og lytter en lille Smule til det Suk, der gaaer igjennem det danske Folk; thi det er dog vel en Lyd af et saadant Suk, som gaaer igjennem det danske Folk, de mere end 40,000 Stemmer, af hvilke en lille Gjenlyd nylig har ladet sig høre her paa Rigsdagen. Ja, det er et Suk af det Folk, som kan saa forunderligt godt haade tie og bie, og som har tiet og biet længe og ventet paa, at de, som beilede til Gjen og til Ansvar af at gaae som Folkets Udvalgte til dette Sted, — at de engang skulde aabne Munden og have deres Røst. Jeg tænker, det er paa Tiden, at vi lægge Mærke til, at der kan aldeles ingen Sandhed i vor fremtidige Udvikling finde Sted, dersom det, som var Udgangspunktet for det Hele, enten paa en mere eller mindre middelbar Maade, eller vel endog ligefrem og umiddelbart, erklæres

for falsk og ugyldigt, dersom det fornægtes og tages tilbage, det, som alene er Himmelen for, at Kongen af Danmark kunde byde sit Folk, hvad han bød det, og give det, hvad han gav det, og kunde kalde det til den Kamp, hvortil han kaldte det. Thi det er en Falskhed, der vil komme ind i hele Folkets og Rigets Tilværelse, naar vi paa en eller anden Maade skulle indrømme, at det er altsammen Skin og Nægte og Bedrag, og som maa ødelægge begge. Jeg tænker, det er paa Tiden, at vi engang see op og lægge Mærke til disse Ting, ja, at det er paa Tiden, at vi komme et Ord ihu, som var — om jeg mindes ret — det første, der blev talt i den Sag af Kongens Mund, og er urokkeligt, som det er forstaaeligt; thi det lod saaledes, at Kongen havde i ingen Ret til at give Slip paa den Forbindelse, som Slesvig har med Danmark. Det er paa Tiden, at vi see op og lægge Mærke til, at vi have ingen Ret til at give Slip paa en Deel, ikke blot af det, den danske Statshøihed naaer over, men en Deel af det Folk, der er Kjøb af vort Kjøb og Been af vore Been (Hør!), og er villigt til at dele Godt og Ondt med os, og lidt nok har strakt Armene imod os og har lidt under Kampen, dem angaaende, og som dog idetmindste ikke ved nogensomhelst Foranstaltning skulle søndres mere fra Danmark, end de nogensinde tidligere have været. Og see vi saaledes op, saa komme vi jo rigtig nok til, — ja, jeg er ikke bange for at bruge det Ord, — til at gribe ind, — og jeg tør mene, at Ingen har Anledning til at blive bange ved den Opfordring. Der er nemlig her i Danmark ikke Talen om, naar Folket eller naar Folkets Udvalgte gribe ind, hvad Talen har været om saa tidt trindt omkring os baade fjernt og nær. Der er blot Talen om, at vi ikke aldeles skulle lade det slumre og lade det være ubenyttet, den Bemyndigelse, som vi have faaet, og det Kald, som ifølge deraf er udgaaet til os, til bestemt og klart at udtale vor Overbeviisning, vor Overbeviisning om, at der er et Punkt, ud over hvilket der ikke kan og ikke tør gives efter, ud over hvilket ingen Fare maa kunne tvinge nogen dansk Regjering, fordi, naar den af Frygt for nogen Fare gaaer ud derover, saa vælger den